

Svik inte de utsatta flickorna, Sabuni!

Innehåll

- 1 Svik inte de utsatta flickorna, Sabuni!
- 2 Barn och diskriminering
- 3 Människlighet mot barbari

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst..se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Efter de tidigare mesiga och fega integrationsministrarna, däribland Mona Sahlin som själv erkände sin feghet, har vi nu en minister som på flera punkter tydligt har markerat avstånd från det patriarkala förtryck som drabbar många kvinnor och barn i traditionella och strikt religiösa miljöer.

De senaste decenniernas kulturellrelativistiska politik har stärkt de religiösa och traditionella krafterna bland människor med invandrarbakgrund över allt i väst och lett till bildandet av getton i storstädernas förorter. Politisk islam, såsom Muslimska Brödraskapet, har vunnit mark i dessa samhällen i samhället, cementerat isoleringen och bejakat utanförskapet.

Nu har de vänt sin hatkampanj mot Nyamko Sabuni, den nya integrations- och jämställdhetsministern för hennes ståndpunkter innan hon tillträdde sin ministerpost. Se till exempel Svenska

Dagbladets debattsida Brännpunkt, 1 november, där ett trettiotal muslimska organisationer kräver hennes avgång. Dessa krafter känner sig inte nöjda med att Nyamko Sabuni har sagt att hennes åsikter innan ministerposten var hennes privata åsikter och inte regeringens eller det nya departementets.

Nej, de vill se henne bortblåst från ministerposten för att sätta hela den progressiva sociala rörelsen på plats som vill att religion förpassas till det privata planet!

Vi arbetar dagligen med flickor som utsätts för kränkningar, våldshandlingar och riskerar tvångs- eller arrangerade äktenskap samt tvingas tillbaka till ursprungsländerna med våld och hot om våld. Vi kommer dagligen i kontakt med flickor som inte får träffa vänner och framför allt svenska kompisar, flickor som söker återställa

Barn och diskriminering

Rapport om BF: s fjärde internationella konferens i Stockholm 6-7 oktober 2006

Klockan 10.00, fredagen den 6 oktober 2006, inleddes Barnen Först: s fjärde internationella konferens i Husby. Öppningstalare var **Soraya Shahabi** grundare av Barnen Först och ordförande för dess internationella enhet. Temat för konferensen var "*Barn och diskriminering*". Rubriken på Sorayas tal var det samma som konferensens tema. B a r n ä r

diskrimineringens första offer sade hon och att de drabbas hårdast av orättvisorna i samhället världen över. Miljoner barn dör av enkla behandlingsbara sjukdomar; miljoner barn arbetar dagligen för att skaffa familjens levebröd; det finns miljontals gatubarn som tvingas till det värsta för att överleva; sexindustrin utnyttjar tiotusentals barn; påpekade Soraya med hänvisning till statistisk från FN. Barnmisshandel är fortfarande vardagsmat för minst hälften av alla världens barn. Fysisk bestraffning, fängelse och avrättning av barn förekommer i en stor del av världen. Avsaknaden av grundläggande trygghet är något som majoriteten av världens barn delar. Slutligen påminde Soraya hur krig skördar varje år tusentals barns liv. Bland de

senaste hemskheterna talade hon om Israels urskillningslösa bombardemang i Libanon där tiotalet barn dödades i källarvåningen i ett bostadshus i Qana. Men än värre var bilder på israeliska barn som signerade israeliska armens raketer på väg att avfyras mot Libanon, tillade Soraya.

Aje Carlbom, fil. dr. i socialantropologi, forskare och lärare vid Högskolan i Malmö talade under rubriken "*Religiösa friskolors*

sociala sammanhang". Aje framhöll att hans tal berör inte så mycket de religiösa skolornas utbildningskvalité eller eventuella brister jämfört med befintlig lagstiftning och läroplanen. Han menade att religiösa friskolor får en annan innebörd när man tittar på det sociala sammanhang de verkar i. De islamiska friskolorna i Rosengård och andra platser i Sverige verkar i förorter med en mycket stor koncentration av utlandsfödda medborgare. Dessa förorter

i storstäderna är enklaver med sina specifika marknader, affärer, gemenskap, regler och normer och sist men inte minst skolor. Det är samhällen i samhället som blir mer och mer avskärmade från det gemensamma systemet. Här är det de traditionella krafterna som får fotfäste framhöll Aje Carlbom. Han gick igenom "Muslimska Brödraskapets" politiska strategi i Egypten, andra arabisk talande länder och Väst världen. Fokusering på utbildningsväsendet, vanliga skolor och koranskolor tillhör en viktig del av deras strategi. Krav på islamiska lagar för den muslimska befolkningen är en annan del.

De islamiska friskolorna i förorterna förstärker utanförskapet och den religiösa kontrollen av de barn som går där enligt Aje Carlbom.

Soleyman Ghasemiani, ordförande för Barnen Först var nästa talare. Hans tal handlade om apatiska barn med rubriken: "*Apatiska asylsökande barn; vetenskap, lögn och rasism*". Soleyman gjorde en känsloladdad genomgång av den svenska statens behandling av apatiska barn där barnen misstänkliggjordes systematiskt som friska och lögnare vilka försökte manipulera systemet för att få uppehållstillstånd. Man spred påståenden om

apatiska barn vilka åt och sprang på nätterna men gjorde sig till på dagarna och låg livlösa i sängen. Soleyman lade det tyngsta ansvaret på statens politik men också på de läkare, forskare och sakkunniga vilka i egenskap av sin yrkesposition och den auktoritet som yrkestiteln erbjuder, gav sina uttalanden och påståenden "vetenskaplig" tyngd.

Det tragiska menade soleyman var att inte ett enda av alla de påståenden som de olika "experterna" och anhängarna av "simulerings-teorin" skrek ut, var sanna. Dessa högljudda professorer

och psykologer och barnläkare hade inte något belägg alls för sina oerhörd kränkande påståenden om de apatiska barnen. Det skumma i hela denna avskyvärda affär var kopplingen till de högerextrema svenska krafterna. Tre av de mest framträdande personerna i denna hatkampanj hade direkta kopplingar till nationalextremister enligt en dokumentär som SVT visade. Soleyman hävdade bestämt att detta hade varit omöjligt om det hade handlat om barn utan någon utländskt anknytning. Det kulturellrelativistiska perspektivet kan göra underverk menade Soleyman och det var det som kunde möjliggöra ett sådant svek mot apatiska barn i Sverige, eftersom det var barn som inte var "svenskar".

Inger Stark, ordf. för Jämställdhetsrådet i Stockholm pratade om "Religiösa skolor och barn". Inger betonade att hennes motstånd mot religiösa

skolor för barn grundar sig på att barn inte har något med religion att göra eftersom de inte nått den mognad som behövs för att kunna göra allsidiga bedömningar, analyser och ställningstaganden i komplexa frågor däribland religion. Inger underströk att grundskolans uppgift är att ge barn grundläggande verktyg för att inhämta kunskap, med vetenskapliga ögon och metoder, lära sig att undersöka och kritisk granska, analysera och dra slutsatser. Religiösa skolor motverkar detta eftersom religioner bygger på vidskepelser, övernaturliga krafter, ödet och gud som den allena rådande makten. Till detta lade Inger ytterligare aspekter på religioner som ensidiga, dogmatiska och nyfikenhetsfientliga. Hon sade också att religionerna är patriarkala och sprider och befäster kvinnofientliga könsroller och värderingar. Därför skall inte religiösa skolor ha med barn att göra menade Inger. Hon sade också att religiösa skolor förstärker segregationen och sätter ytterligare hinder i vägen för integration och gemenskap.

Hana Jamali, psykologistuderande, var en annan talare som pratade om religionens inverkan på barns vardag. Hana berättade på ett varmt och humorfyllt sätt om sina

erfarenheter om detta när hon jobbade på daghem. Religionen delade barnen i muslimer och icke muslimer och tilldelade dem identiteter de inte förstod ett

dugg av. En gång frågade ett av barnen om Hana var muslimsk korv eller den andra korven och gav upphov till fulla skratt i hela lokalen.

Sara Mohammad, ordf. för riksföreningen "Glöm aldrig Pela och Fadime" gick till hårt angrepp mot de svenska myndigheterna i sitt

tal "Myndigheters bemötande av de utsatta för hedersrelaterat brott". Hon återgav händelseförloppet för det senaste tragiska hedersmordet i Sverige

Abbas Rezai. Fortfarande finns det ett stort behov att kunskapslyft bland de olika myndigheterna, från socialtjänst till polisen och domarkåren betonade Sara. Tingsrättens och Hovrättens dom i Abbas Rezai-målet där föräldrarna till mördaren gick fria från all ansvar,

betecknade Sara som total brist på kunskap och förståelse för systemet och mekanismerna bakom hedersmord. Hon poängterade att hedersmord är en kollektiv handling där stora delar av familjen och släkten är delaktiga i olika grader och på olika sätt. Abbas Rezai mördades två gånger, sade Sara med eftertryck, först i flickvännens föräldrahem och senare i rättsväsendets salar.

Eftermiddagspasset började med **Lena Nyberg**, Barnombudsmannens tal. Lena berättade först om Barnombudsmannens organisation och arbetsuppgifter. Barnombudsmannen har 20 anställda och ett oerhörd bredd arbetsfält vilket

som många barn i skolan lider av.

Sara Mohammad undrade vad Barnombudsmannen har gjort när det gäller utsatta flickor i traditionella miljöer och hederskultur. Lena Nyberg svarade att de inte har gjort något på det området till följd av bristande

innebär att man blir tvungen att avgränsa arbetet för att hinna göra något nämnvärt, sade hon med en kritisk ton. Barnombudsmannen har inga myndighetsutövande befogenheter. Den är till för att övervaka barnens intressen, informera om barns rättigheter och lägga förslag på barnrättsförbättringar där det behövs.

Lenas huvudtal kretsade kring barnen och deras arbetsmiljö, skolan, som hon kallade för. Hon hävdade att det finns stora brister i skolan, i bemärkelsen barnens arbetsplats. Barn har mobbats i skolan och man har kallat det för pojkstreck. Hur skulle vuxna reagera om de mobbades på sin arbetsplats, undrade Lena Nyberg. Toaletterna i många skolor är en katastrof. Det finns många barn som håller sig för att inte använda toaletterna. Detta drabbar främst flickor. Ljudnivåerna i skolan är också ett annat problem. Enligt Lena var stress också ett problem

resurser och att man varit tvungna att prioritera andra områden. Men hon öppnade dörren för samverkan om de frågorna med de engagerade organisationerna.

Maria Hagberg, fil mag. i socialt arbete, föreståndare på HVB för flickor utsatta för hedersrelaterat våld, var nästa talare som talade under rubriken "Se barnet som en egen individ". Marias tal utgick från hennes egna erfarenheter som socialarbetare. Hon kritiserade socialtjänstens diskriminerande behandling över tid av barn med funktionshinder. Flykting-,

och asylsökande barn har också känt av samhällets diskriminering på olika plan. Minnen av kränkningen av de apatiska flyktingbarnen är fortfarande färska. Marias tal kommer att återges i sin helhet i Barnen Först.

En talare som fängslade många med sitt tal var **Per Brinkemo**, författare och frilansjournalist. Han talade om "Dumpade barn; Uppfostringsresor". Per

drog berättelsen om Ahmed som blev dumpad av föräldrarna i Somalia. Det var en sorglig och gripande historia om ett försvarslost barns liv och myndigheternas totala likgiltighet om hans livsöde innan den blev alltför känd och därför belastande. Per undergrävande journalistik tvingade till slut myndigheterna att reagera och låta Ahmed komma tillbaka till Sverige efter några år. Per har skrivit en gripande och läsvärd bok om Ahmeds livshistoria. Boken heter "Dumpad".

En riktig långväga talare

var **Takamatsu Masako**. Hon var Representant för barnrättsorganisationen "Kodomo Zenko" i Japan. Hennes tal gick under rubriken "Barns situation i Japan". Takamatsu pekade bland annat på stress som ett stort problem bland ungdomar något som det har talats mycket om också i Sverige. Det är inte mycket som skiljer barnens situation i Japan och i Europa. Japaner är känd som ett hårt arbetande folk i väst media. En konsekvens för barnens del blir att föräldrar får alltför mindre tid för att vara med sina barn nämnde Masako.

Masako berättade också ingående om sin organisations fredsarbete i Japan med barn i centrum. De har haft ett bred internationellt samarbete med Centret för försvaret av barns rättigheter i Irak för att främja fred och barns rättigheter. Det senaste projektet är en utställning med barnteckningar för fred och gemenskap under november.

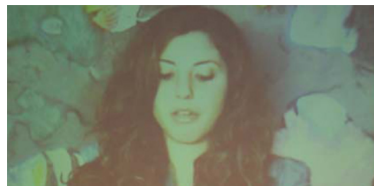
Sista talaren var också den yngsta talaren. **Tara Said** är 16 år och är styrelsemedlem i den svenska avdelningen av Centret för försvaret av barns rättigheter i Irak. Tara berättade om sina upplevelser av utbildningssystemet i Irak. Hon kritiserade det fysiska och psykiska våld som barnen utsätts för i skolan

av lärarna och systemet i allmänhet.

Fyra inbjudna talare uteblev av olika anledningar. **Agatha C. Galang** från Filippinen fick viseringsproblem.

Mona Kosha från USA fick förhinder och kunde inte delta i konferensen.

Konferensdeltagarna fick ta del av hennes tal genom en video, sänd via internet. Hennes tal berörde fattigdom och diskriminering av barn.

Sherzad Fatih, ordförande för Centret för försvaret av barns rättigheter i Irak, kunde inte

prata enligt konferensprogrammet p.g.a. sjukdom. Han gav en kort rapport om sin senaste resa till Bagdad och Kirkuk i Irak och om sin organisations arbete för att tillvarata barns intressen i Irak. Han tackade också gästtalarna från Japan och deras organisation i att stödja fredsarbetet i Irak och barnens rättigheter där.

Som sista punkt på dagens program, avtackades Soleyman Ghasemiani med blommor för sina insatser inom Barnen Först. Soleyman Ghasemiani har lämnat ifrån sig ordförandeskapet för Barnen Först av personliga skäl.

Under konferensens andra dag som var på olika språk: persiska, kurdiska och arabiska, talade flera talare. Temat var det samma som första dagen.

Allan Weis
2006-10-12

Svik inte de utsatta...

mödomshinnan eftersom de annars riskerar att bli hedersmördade. Det är vår och flickornas vardag och verklighet. Då kommer en del traditionella eller islamistiska organisationer och förklarar för oss att hederskultur inte existerar, och att våld mot kvinnor är ett universellt fenomen.

För en del kan mångkulturalism betyda pizza, falafel, kebab, turkisk litteratur, persisk, kurdisk och arabisk musik med magdans och vattenpipa. Men för Pela, Fadime och Abbas Razai betydde mångkulturalismen döden. De namnlösa "balkongflickorna" som tvingas hoppa från balkonger för att återupprätta familjens heder, och de som söker sin räddning i skyddat boende och med skyddad identitet får skylla sig själva. Samhällets och myndigheternas insatser har hittills präglats av handfallenhet och handlingsförlamning för att förhindra dessa tragedier i tid.

Traditionella och islamiska organisationer vill få oss att fortsätta leva i våra exotiska mångkulturella getton under samma kvinnofientliga förtrycksförhållanden och försöker samtidigt få majoritetssamhället att överge principen om lika behandling. Att särbehandla

människor på grund av deras kultur, religion och ursprung är rasistiskt, inte att försöka rensa bort ruttna frukter ur många religiösa och kulturella gruppers värderingskorg. Det är inte arbetet mot hedersvåldet som skapar rasism utan relativiseringen av människors rättigheter och värde, hederskulturen och hedersmorden på Pela, Fadime och Abbas som skapar och befäster rasismen.

Vi håller med Nyamko Sabuni om:

1. Förbud mot religiösa friskolor; där barn övertygas om den egna religionens överlägsenhet, där könsbaserad isärhållning praktiseras, där slöjtvång på barn utövas, och där hets mot kvinnor och hat mot andra människor som inte delar samma tro förekommer.

2. Gynundersökning på små flickor för att avslöja könsstympning. Cirka 6 000 flickor och kvinnor riskerar livet varje dag i hela världen på grund av könsstympningar som orsakat olika könsjukdomar och urinvägsinfektioner. I Sverige har vi pungundersökningar på killar så varför vi inte ska ha gynundersökningar på flickor för deras hälsa?

3. Förbud mot slöja för barn. Den islamiska slöjan

är en symbol för kvinnoförtryck och könsdiskriminering. Den befäster de förnedrande kvinnofientliga könsrollerna. Barns liv och vardag måste få vara ifred från religionens dogmer och påbud.

Hittills har Nyamko Sabuni försvarat flickorna som fostras, hotas och mördas i hederskultur. Vi får hoppas att hon som makthavare inte kommer att byta sida och sälja ut dessa flickors rättigheter.

Svik inte de förtryckta flickorna, Sabuni! Nu har du fått tillfälle att visa vad du verkligen står för. Upprepa inte Mona Sahlins svek utan använd din maktposition så länge du har den! Lyssna inte på religiösa organisationer utan först och främst på de utsatta flickorna! Det är trosfriheten vi ska värna om. Religionsfriheten betyder absolut inte att vi ska respektera religion och kultur när den kränker och kommer i konflikt med barns och kvinnors rättigheter. Det är inte religioner, kulturer eller traditioner som ska respekteras utan den fria rätten att vilja ha någon religion och tradition eller inte.

Sara Mohammad

Ordf. Riksföreningen "Glöm aldrig Pela och Fadime".

Soleyman Ghasemiani

Barnen Först

Mänsklighet mot barbari

Internationella barndagen i Iran

Iran är skådeplats för en öppen strid mellan två fundamentalt skilda och motsatta sociala rörelser. Den islamiska regimen representerar den reaktionära, konservativa, patriarkala rörelsen som förtrycker folkflertalet och trampar ned de grundläggande universella mänskliga rättigheterna.

Den andra rörelsen är en progressiv, radikal, frihetssträvande och jämlikhetskrävande rörelse som räknar hela världen som sitt och går inte med på relativisering av

människans värde och de grundläggande mänskliga fri- och rättigheterna som skall vara universella och gälla alla var de än finns på världskartan. Denna rörelse har trotsat regimens skräm- och

förtryckarapparat och manifesterat sin avsky mot förtrycket, fattigdomen, klassklyftorna, och de religiösa barn- och kvinnoförnedrande lagar och normerna.

De senaste årens Snögubbeffestival i de kurdiska delarna, manifestationerna under internationella kvinnodagen och FN:s internationella barndag hör till denna rörelses kraftmätning med det religiösa styret.

Den 8 november i år firades internationella barndagen av tusentals människor i Teheran och i många andra städer i de kurdiska delarna särskild i den kurdiska provinshuvudstaden Sanandadj.

Manifestationerna var anordnade av Centret för försvaret av barns rättigheter, Föreningen för försvaret av Gatubarn och barnarbetare, Samfundet för försvar av kvinnors rättigheter och Centret för försvar av barn och kvinnor i Teheran.

Dessa manifestationer hade en gemensam resolution med bl.a. följande krav:

- Förbud mot barnarbete.
- Statens ansvar för alla barns sociala och ekonomiska trygghet och deras tillgång till gratis utbildning och sjukvård.
- Förbud mot bestraffning och fängsligt förvar av barn och avrättning av barn.
- Fördömande av terror och mordandet av barn och vuxna i Irak, Palestina, Libanon och Israel. Ställ de ansvariga inför rätta för krigsbrott.

- Ställ upp för de iranska arbetarnas förening- och strejkrätt och deras rättmätiga kamp för att få sina i månader obetalda löner.

Laleh Samir
Barnen Först
2006-11-20

Barnen Först

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

Postgiro:
40 55 55-4

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org